

lønnes med Statstilskud, og hvis Dage sikkert ville være talte, dersom Billetpriserne skulle sættes op. Ligeledes vil jeg bede ærede Medlemmer tænke lidt venligt paa vore Musiklærere. De ere nødsagede til jævnlige at bringe deres Navne i Erindring ved at give en Koncert. Denne Koncert koster et halvt Aars ihærdigt Arbejde, og de skulle være glade, hvis de kunne slippe med et Par Hundrede Kroners Underskud. Men 15 pCt. af deres Bruttoindtægt skulle de altsaa alligevel betale! Endelig vil jeg omtale vore Komponister; ogsaa de have kun Koncerter at ty til, hvis deres Arbejder overhovedet skulle blive hørt. De skulle anvende 2 Aars Arbejde paa en Symfoni, der kun bliver hørt en eneste Gang. Honorar er der selvfølgelig ikke Tale om, men derimod skulle Komponisterne som Regel betale Udgifterne for at faa Orkesterstemmerne udskrevne. Og nu skal det altsaa blive endnu vanskeligere for dem at faa deres Kompositioner frem. Jeg vil ikke være med til at ødelægge Betingelserne for vore Musikers i Forvejen meget vanskelige Eksistens.

Længere skal jeg ikke lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed. Kun ønsker jeg til Slutning at resumere Højres Standpunkt til det foreliggende Lovforslag. Vi ville, at der med Hensyn til Afgiften af offentlige Forestillinger og Fremvisninger drages en skarp Grænse mellem Teaterforestillinger og Koncerter paa den ene Side og de andre i Lovforslaget nævnte Fremstillinger og Forevisninger paa den anden Side. Vi have intet imod, at densidst nævnte Form for Forlystelser beskattes endog med mere end 15 pCt. Men til den af Finansministeren ønskede Afgift af Teaterforestillinger og Koncerter kunne vi under ingen Omstændigheder gaa med.

W. Neergaard: Der er to Ting, hvorom alle ere enige. Den ene er, at der er Underbalance paa Budgettet, at der mangler Penge i vor Statskasse, og den anden er Kravet om, at Regeringen skal fremsætte Lovforslag, der have til Opgave at afhjælpe denne Mangel. Men naar man har nævnt disse to Ting, hvorom alle Partier her paa Rigsdagen kunne være enige, og man kommer til Maaden, paa hvilken Mangelen skal afhjælpes, skorter det desværre i høj Grad paa Enighed, og man fordyber sig tillige i Betragtningen af, hos hvem Skylden ligger for den saakaldte finansielle Misère, hvori vi befinde os. Jeg vil dog her straks indskyde den Bemærkning, at fordi der er Underbalance paa et Budget,

og fordi der mangler Penge i Statskassen i et givet Øjeblik, er dette ingenlunde ensbetydende med, at der hersker en virkelig finansiell Misère i Landet som saadant. Jeg tror, at man tidt, naar man taler om vor finansielle Misère, gaar ud fra, at Danmark i Virkeligheden som Land betragtet befinder sig i finansiell Nød, og denne Betragtning er ikke rigtig.

Man søger, sagde jeg, Skylden og vil gerne lægge den paa Venstre som saadant og paa de Regeringer af Venstre, som have siddet ved Roret i de Aar, i hvilke Statskassen er kommen i den, som jeg indrømmer, sørgelige Forfatning, hvori den i Øjeblikket befinder sig, og dette er naturligvis rigtigt, for saa vidt som de Regeringer, der have siddet, og det Parti, der har støttet dem, i første Række bære Ansvaret for den Situation, hvori vi befinde os. Men jeg tror, at man samtidig maa erkende, at alle Partier paa Rigsdagen bære deres Del af Skylden, og i saa Henseende danner efter min Formening de konservative Partier ikke nogen Undtagelse. Vi have alle været med til at gennemføre den lange Række af Love, som betyde en overordentlig stærk Stigning af Statens Udgifter. Jeg skal her nævne Lønningslovene, Jernbanelovene og den lange Række humane Love, og jeg kan ogsaa godt tage Militærlovene med. Vedtagelsen af alle disse Love er en Kendsgerning, og samtidig har man formindsket Statens Indtægter ved at give Afkald paa en betydelig Del af den Indtægt, som kom ind ved den Toldlov, vi havde, et Skridt, som jeg indrømmer, der blev advaret imod, og hvis Konsekvenser heller neppe have svaret til de Forventninger, man har næret fra de Partier, der vare særlig ivrige for at indføre denne Forandring i Toldloven, idet jeg tror, at det af alle Partier erkendes, at det, man vilde opnaa ved denne Forandring af Toldloven, nemlig at det Beløb, som Statskassen blev fattigere, skulde komme Konsumenterne til Gavn, er ikke opnaaet. Her tror jeg, man er tilbøjelig til at indrømme, at man i nogen Maade har set fejl.

Jeg mener imidlertid, at det er ganske inoportunt i Øjeblikket at hengive sig til Betragtninger af denne Art. Det er nemlig ikke nok med teoretiske Betragtninger, naar der skal være Tale om at gaa til Foranstaltninger, som skulle kunne gennemføres. Jeg husker, at den Gang den højtærede Finansminister havde Ordet under Finanslovens første Behandling, udtalte han, at ingen her i Tinget vilde kunne vente, at han paa det Tidspunkt skulde